

inden de træde over i Virksomhed i Vaabnet. Det er tillige et Officerkorps, et Fæstningsartillerikorps af en saa tilstrækkelig stor Størrelse, at der indenfor det virkelig kan vedligeholdes det aandelige og videnskabelige Liv, som er fuldstændig nødvendig, naar Korpsets Officerer helt skulle gjøre Fyldest. Disse Folk besørge i de forskjellige Krigshavne, i Toulon, i Brest, i Cherbourg og i L'Orient Tjenesten i Forterne baade til Lands og til Vands, men de have ikke nogen Tjeneste tilsøs, og jeg skulde meget tro, at det derfor er utvilsomt, at deres Stilling ikkun er at være Fæstningsartilleri. Jeg skulde meget tvivle om, at en saa udmærket Marineartillerist, som til Ex. General Frébault er, nogeninde har været ombord paa et Krigsskib, undtagen som Passager; og derfor er Principet der: anvend til denne Tjeneste de Folk, der bedst kunne anvendes dertil, nemlig ikke Søofficerer, men specielt uddannede Artillerister. — I Sydskand er Forholdet vistnok det, at Landartilleriet i flere af de befæstede Havnepladser har overtaget Tjenesten; der er ved Siden deraf oprettet en Søartilleriafdeling, men Officererne ved denne rekrutteres heller ikke fra Spøtaten, men fra Hæren. De andre Artilleriregimenter afgive Officerer dertil, de føres midlertidig à la suite, det vil sige, de staa udenfor Nummer i de paagældende Regimenter, saa længe de gaa over til denne Tjeneste ved Søfortartilleriet, og de vende tilbage til Hærens Artilleri, enten efter et vist Antal Mars Forløb, eller i Tilfælde af Forfremmelse. — I Østerrig udføres Søartilleritjenesten baade i Pola og langs med den dalnatiske Kyst ene og alene ved Afdelinger af Landartilleriet, der helt og holdent henhøre til Hæren. — I Rusland findes der vel under Flaaden Noget, der hedder Søartilleri; men efter Alt, hvad jeg har kunnet faae at vide, forholder det sig saaledes, at, ligesom de der have et særegent Navigationskorps, saaledes have de ogsaa et særegent Søartillerikorps; dette bestaar imidlertid ikke af Folk, der skulle gjøre Tjeneste i Søforter, men af Folk, der skulle gjøre Tjeneste som Artillerister ombord i Skibene; det er Folk, der kun have at gjøre Tjeneste ombord i Skibene, men ikke i Land, og efter hvad der er sagt mig af en Mand, der i Sommer har været i Kronstadt, skte Forternes Betjening der ogsaa af Landartilleri. Jeg ser derfor ikke, at der hverken i det, der er fremkommet fra ærede Medlemmer her i Salen, og heller ikke i de Indtryk, jeg har faaet af, hvorledes jeg tror, at det i saa Henseende stod sig paa andre Steder i Verden, er nogenformet tilstrækkelig Grund til, at man nu paa dette Punkt skulde

bryde med den historiske Tradition og indføre noget Nyt. Den høitærede Minister har lige saa lidt Tro dertil, og samtlige Mindretallets Medlemmer have paa dette Punkt fuldstændig været af samme Anskuelse; man mente, at det var bedre at beholde det, man var fornyet med, end at indføre Noget, som man kun vilde tro gjorde Skade. Der er ogsaa en anden Omstændighed, som ikke er uden Betydning for mig, og det er, at, dersom vi ville tænke os den Tanke gennemført, at der ikke blev oprettet et særegent Marineartilleri, — thi det er ikke det, som det ærede Flertal foreslaar, og det er ogsaa klart, at et Marineartilleri, der kun bestod af 1 Kommandør, 4 Kapitainer og 5 Lieutenanter, ikke var noget Korps, der virkelig vilde kunne leve et fuldstændigt Liv for sig; thi et saadant maatte enten være en Del af Hærens Artilleri eller af Flaadens Officerkorps, det Sidste er det, Flertallet vil, — saa vil Følgen efter min Opfattelse blive den, — om end Meningerne derom som om saa meget Andet kunne være delte — at Flaadens Officerer med en aldeles berettiget og naturlig Jøselte vilde føle, at denne Tjeneste paa Forterne dog mere for dem kun var en Bisag. Jeg er overbevist om, at, naar der skulde mobiliseres, og Flaadens Officerer skulde anvendes og fordeles til de forskjellige Krigshverv, saa var der ikke en af dem, der ikke vilde sige: Lad mig endelig komme ud, lad mig komme ombord paa mit Skib, der er mit Element; der ønsker jeg naturligt at kæmpe, det er den rette Vej for mig, der kan jeg arbejde i Haab om et godt Resultat. For Forttjenesten vil man altid og navnlig under Krigsforhold være mest tilbøjelig til at krumpe sig, og jeg tror, at vi ikke ganske kunne skjule for os selv, at lidt efter lidt vil det komme dertil, at Forternes Stilling, naar Ordningen sker paa den Maade, det ærede Flertals Medlem foreslaar, bliver mere og mere trykket. Vi komme overordentlig let ned til, at Tjenesten paa Forterne bliver en Slags Retraitestillinger for Flaadens mindre sarendes Officerer, hvad der jo vil være overordentlig uheldigt, og ere vi først sunkne saa langt ned, saa at Flaadens Officerer sige, at den Tjeneste vilde de navnlig under Krigsforhold helst undgaa, saa er der ikke langt tilbage til det næste Skridt, at Forterne foruden at afgive Retraitestillinger for Personellet tilsidst synke ned til at blive et Slags Kysthospital for alle de svagelige og udtrangerede Kanoner, som Flaaden ikke har Brug for. Paa den Maade faae De ikke Søforter, som De kunne være tjent med. De skulle søge de bedste Mænd